

JAMES PATTERSON
& MAXINE PAETRO

NAROZENINY

ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ	ČERNÝ TYGR
SBĚRATEL POLIBKŮ	UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ
JACK A JILL	MISTROVSKÝ TAH
KOČKA A MYŠ	ZABÍT ALEXE CROSSE
TANEC SMRTI	POSEDLOST
SPIRÁLA ZLOČINU	ŠŤASTNÉ A VESELÉ
CHUŤ KRVE	PŘÍMÝ ZÁSAH
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY	CITLIVÉ MÍSTO
MISTR ZLOČINU	HODINA PRAVDY
VE ZLOMKU VTEŘINY	NA TENKÉM LEĐE
POŠTA OD MARY	NA ŠPATNÉ STRANĚ
NEDOSTATEK DŮKAZŮ	SKRYTÝ ZÁMĚR
PODRAZ	

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT	DVANÁCTÉ ZLO
DRUHÁ ŠANCE	OSUDNÁ TŘINÁCTKA
KAŽDÝ TŘETÍ DEN	ČTRNÁCTÝ HRÍCH
ČTVRTÝ V POŘADÍ	PATNÁCTÝ SKANDÁL
PÁTÝ JEZDEC	ŠESTNÁCTÁ LEŽ
ŠESTÝ CÍL	SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
SEDMÉ NEBE	18. RUKOJMÍ
OSMÉ DOZNÁNÍ	19. VÁNOCE
DEVÁTÝ SOUD	20. OBĚŤ
DESÁTÉ VÝROČÍ	21. NAROZENINY
JEDENÁCTÁ ROZHODNE	

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY	JEN PRO ZVANÉ
PODEZŘELÝ Č. 1	PASTÝŘ
SOUKROMÁ PRAVIDLA	JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU	PROVINILÉ MANŽELKY
DENÍK – ROMANCE	NEZNÁMÝ SOUPEŘ
LÍBÁNKY	DOKONALÁ ILUZE
DŮM NA PLÁŽI	SMEČKA
STOPY V PÍSKU	DRUHÉ LÍBÁNKY
ZÁLUDNÉ VLNY	NEROZLUČNÝ PÁR
BIKINY	VADÍ, NEVADÍ
VÝSTRAHA	VOLAVKA
OKO ZA OKO	VRAŽEDNÁ HRA
OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ	ZAČNI SE PTÁT
POHLEDNICE SMRTI	VELKÝ ZÁVOD

Copyright © 2020 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2021

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 21ST BIRTHDAY

vydaného v roce 2021 nakladatelstvím

Little, Brown and Company

Little, Brown and Company is a division of Hachette

Book Group, Inc. přeložil Ondřej Duha

Redakční úprava Kateřina Duchoňová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2023

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-032-0

*Na památku Phillipa R. Hoffmana,
rádce a přítele*

PROLOG

Cindy Thomasová následovala asistentku Roberta Barnetta dlouhou chodbou v sídle právnické firmy Barnett a společnosti ve Washingtonu, D. C.

Ta schůzka mohla být počátkem něčeho úžasného a ona se na ni oblékla jako vítěz: do elegantních černých šatů a na míru ušité černé kožené bundy. To vše doplnil náznak červené rtěnky a sebedůvěra, která z ní přímo číselala.

Bob Barnett, právník a literární agent, ji zastupoval jako autorku knihy z žánru literatury faktu zvané *Fishova dívka* a podařilo se mu prodat práva uznávanému nakladatelství. Její debut měl skvělé recenze a nakrátko se ocitl na spodní příčce žebříčku bestsellerů deníku *The Times*.

Fishova dívka popisovala skutečný příběh psychopatického sériového vraha a jeho stejně nebezpečné a nemorální přítelkyně. Cindy psala do soudní rubriky *Chronicle*, „Fishovu dívku“ pomohla dopadnout a kniha končila přestřelkou stejně jako případ, který byl jejím předobrazem. Cindy zasáhla do paže kulka ráže 9mm, ona palbu opětovala a osobně toho šíleného vraha zneškodnila.

Zkušenosti, jež Cindy získala při psaní *Fishovy dívky*, byly velmi cenné, ale kniha už nebyla žádná žhavá novinka. Nakladatelské věstníky hlásily, že její prodej klesá ve všech kategoriích, a Cindy plně zaměstnávala její každodenní práce.

Potom, minulý týden, jí domů zavolal Bob Barnett a řekl: „S velkým zájmem sleduju vaše články o Burkeovi. Skvělá

práce, Cindy. Když je zpracujete do nabídky, věřím, že bych to mohl prodat.“

Požádal ji o nástin budoucí knihy; úvod, rozvržení jednotlivých částí a aspoň jednu kompletní kapitolu, kde by předvedla svůj styl případným zájemcům, kteří nečtou *Chronicle*. Nabídl jí letenku a pokoj v Ritzu pro případ, že by byla ochotná přiletět do Washingtonu a setkat se s ním, aby spolu probrali její reportáže o nejnovějším případu sériových vražd. Cindy si dovolila doufat, že se Barnettovi podaří zopakovat to dřívější kouzlo.

„Zavolejte mi, až budete připravená,“ řekl jí.

To netrvalo dlouho.

Teď ji Barnettova asistentka zavedla do rohové kanceláře, pověděla jí, že šéf má zpoždění, a dodala: „Udělejte si tu pohodlí, slečno Thomasová. Kdybyste něco potřebovala, budu hned vedle.“

Kancelář vypadala stejně, jak si ji Cindy pamatovala. Koberec byl trávově zelený. Deska Barnettova pracovního stolu byla ze zeleného mramoru a na všech rovných plochách hrdě stály květináče s orchidejemi, většinou v plném květu. Knihovna stojící kolmo k Barnettově stolu obsahovala všechny knihy, které prodal; Cindy si všimla, že *Fishova dívka* je povytažená, jako by si ji Bob před jejich schůzkou prolistoval.

Cindy dělalo dobře vidět ji zařazenou mezi autory zvukných jmen, a poté, co si se svou knihou udělala selfie, aby se mohla pochlubit Richiemu, posadila se na pohovku pro návštěvy.

Když Barnett nakráčel do své kanceláře a řekl: „Cindy, omlouvám se, že jsem vás nechal čekat“, byla už na něho připravená.

„Nic se neděje, Bobe.“

Potřásl jí rukou, kterou sevřel v obou dlaních, a otočil si křeslo šikmo k pohovce, na níž seděla. Byl to pohledný muž

ve značkových brýlích, přirozeně opálený, s hustými šedými vlasy, příjemný a hovorný.

Uznale se usmála, naklonila se dopředu a její agent šel rovnou k věci.

„Přečetl jsem váš nástin na posezení. Ten příběh se vyrovná takovým jako *Helter Skelter*, *Černá Dahlia* a *Chladnokrevně*. Nemůžu se dočkat, až si poslechnu podrobný závěr. Když přesvědčíme ty správné lidi, bude tenhle příběh bomba, Cindy. Naprostá bomba.“

ČÁST JEDNA

O PĚT MĚSÍCŮ DŘÍVE

KAPITOLA 1

V půl šesté odpoledne pracovala Cindy Thomasová ve své kanceláři v *San Francisco Chronicle*, když uslyšela, jak ženský hlas volá její jméno.

Přesněji řečeno, *ječel* ho.

„Cinnn-ddyyyyyyy!“

Cindy odtrhla oči od notebooku, pohlédla skrz skleněnou stěnu kanceláře do redakční místnosti a uviděla vysokou, mrštnou ženskou postavu kličující bludištěm kójí. Vybírala rohy s obratností poníka na pólo, zatímco ji pronásledoval člen ochranky s pneumatikou jako od nákladáku – a zaostával za ní.

Jako reportérka měla Cindy vycvičené oko na detaily. Žena, která vykřikovala její jméno, měla na sobě sportovní legíny, mikinu hokejového týmu Bruins, na hnědých vlasech po bradu pletenou čepici a po tvářích jí stékala řasenka. Vypadala odhodlaně – a vyšinutě. Ta hubená, asi pětácty-řicetiletá osoba ani nezpomalila, když proběhla dveřmi její kanceláře, a okamžik nato se už oběma rukama opírala o její stůl a upírala na ni zarudlé oči s černými linkami.

Křikla na Cindy: „Jsem Kathleen Wyattová. K. Y. Pamatujete?“

„Vaše internetová přezdívka.“

Wyattová řekla: „Dneska ráno jsem napsala příspěvek do vašeho blogu. Moje *dcera* a její malá *holčička* se pohřešují, zabil je její *manžel*.“

Ve dveřích se objevil udýchaný člen ochranky Sean Arsenault. „Omlouvám se, slečno Thomasová. Vy,“ oslovil ženu, která se opírala o stůl, „půjďte se mnou. Hned.“

„Kathleen, jste ozbrojená?“ zeptala se Cindy.

„Ale no tak.“

„Počkejte venku, Seane,“ řekla Cindy. „Posadte se, Kathleen.“

Člen ochranky řekl, že bude hned za dveřmi, a zaujal postavení o pár metrů dál. Cindy obrátila pozornost zpátky k ženě, která teď seděla na židli před jejím stolem, a ignorovala pátravé pohledy reportérů v redakční místnosti za skleněnou stěnou své kanceláře.

Cindy řekla: „Už si na vás vzpomínám. Kathleen, musela jsem váš příspěvek z blogu odstranit.“

„On ji *bije*. Jsou *pryč*.“

Do kanceláře nahlédl nakladatel a šéfredaktor Henry Tyler. „Všechno v pořádku, Cindy?“

„Díky, Henry. V pohodě.“

Přikývl a pak poklepal na ciferník hodinek.

Cindy přikývnutím potvrdila, že o uzávěrce v šest ví. Její reportáž o střelbě v Tenderloinu byla ve fázi doladování. Henry prohodil pár slov se Seanem a pak zavřel dveře.

Cindy se obrátila zpátky ke Kathleen Wyattové a řekla: „Obvinila jste člověka a zveřejnila jste jeho jméno. Pravidla jsou přímo na té stránce. Žádné vulgarismy, jména ani osobní útoky. Mohl by vás žalovat pro pomluvu a tahat *Chronicle* po soudech až do začátku další doby ledové.“

„Zdáte se tak milá, Cindy,“ řekla Wyattová. „Ale ve skutečnosti vám jde jen o peníze jako všem.“

„Děláte to zas, Kathleen. Musím vás požádat, abyste odešla.“

Žena si složila ruce na Cindyin stůl, sklopila do nich hlavu a začala vzlykat. Cindy napadlo, že Kathleen Wyattová je bez sebe strachy.

„Kathleen,“ řekla. „Kathleen, víte jistě, že ten muž zabil vaši dceru a vnučku?“

Kathleen zvedla hlavu a zakroutila jí. „Ne.“

Cindy řekla: „Další otázka. Ohlásila jste to už na policii?“

Tentokrát Kathleen přikývla a odpověděla: „Ano. Ano, ano, ano, ale copak tu malou našli? Ne.“

KAPITOLA 2

Zatímco si Kathleen Wyattová utírala oči mikinou, otevřela Cindy komentář, který toho rána přesunula do koše, a znovu si ho přečetla.

Kathleen psala o svém zeti Lucasi Burkeovi a velkými písmeny se snažila vykřičet do světa, že týral její dceru Taru a ubližoval i jejich děcku Lorrie. Kathleen uvedla, že se o obě hrozně bojí, protože věří svému instinktu.

Cindy si Kathleenin příspěvek přečetla krátce poté, co se na jejím blogu objevil. Kvůli velkým písmenům, mnoha pravopisným chybám a obsahu toho příspěvku poslaného na novinový blog se jí původně zdálo, že ho napsal nějaký cvok. Nebo troll.

Ted, když Kathleen svůj příběh odvyprávěla Cindy osobně, její důvěryhodnost stoupla. Ale k sakru, Cindy nemohla vědět, jestli Kathleen není paranoidní nebo pod vlivem pocho-pitelné paniky vyvolané rizikem, že by osoby jí drahé mohly být v nebezpečí – nebo něco horšího. Její strach byl odůvod-něný a domněnka, že manžel její dcery je schopný vraždy,

pravděpodobná. Stávalo se to až příliš často. Cindy se cítila provinile při pomýšlení, že od chvíle, kdy Kathleen zveřejnila svůj zoufalý příspěvek, mohlo dojít k nejhoršímu. Přesto však nemohla nic dělat.

Kathleen uhodila do stolu, aby upoutala Cindyinu pozornost.

Hlasem chraptivým od toho, jak křičela, řekla: „Zavolala jsem policii, jakmile se mi Taru nepodařilo najít. A když už jste na policii volali nejmín třikrát, musíte prosit, aby vás vyslechli. Ale já to udělala. Mojí dceři je dvacet. Je dospělá. Policisti zavolali psovody a spustili kvůli mojí vnučce výstrahu Amber. Nebo to tvrdili. Mně na telefon nic nepřišlo.“

„Říkala jste, že té pohřešované holčičce je rok?“ zeptala se Cindy.

„Bude jí rok a půl.“

„Určitě po ní pátrají.“

Kathleen sáhla do své ledvinky a vytáhla fotografii matky s dítětem. Tara byla bruneta jako Kathleen a Lorrie byla rusovláska. Obě vypadaly velmi mladě.

„Lorrie je přesně šestnáct měsíců. Moje dcera obvykle bývá s malou celý den doma. Zašla jsem tam. Dům je prázdný. Její auto je pryč. Neustále jsem jí volala a *pokaždé* jsme spolu mluvily ráno, když Lucas odešel do práce. To miminko může být už mrtvé. Kdybyste tuhle fotku zveřejnili už před šesti hodinami –“

„Jsem reportérka, Kathleen. Musíte si uvědomit, že potřebuju potvrzení. Ale i tak je mi líto –“

„Neopovažujte se mi říkat, jak vám to je líto. Lítost mé dceři nepomůže. Lítost nepomůže jejímu děcku.“

„Počkejte chvíli,“ řekla Cindy. Prošla si svůj článek o střelbě v Tenderloinu, změnila pár slov a pak přepsala závěr. Napsala e-mail Tylerovi, přiložila k němu reportáž a poslala ho.

Když stihla uzávěrku, obrátila se ke Kathleen. „Nic neslibuju. Uvidíme, co se dá dělat.“

KAPITOLA 3

Cindy vytočila číslo uložené v mobilu a pak bubnovala prsty do stolu, dokud to Lindsay nezvedla.

„Boxerová.“

„Linds, potřebuju poradit. Je to důležité.“

„Stalo se ti něco?“

„Ne, jsem v pořádku. Mohla bys věnovat chvílku ženě, která pohřešuje dceru a vnučku?“

„Já?“

„Díky, Linds. Dám tě na hlasitý odposlech. Jsem tady s Kathleen Wyattovou. Sama ti poví, o co jde. Kathleen, tohle je seržantka Lindsay Boxerová z oddělení vražd.“

„Kathleen? Co se stalo?“ zeptala se Lindsay.

„Zmizely v černé díře.“

„Cože?“

Kathleen řekla: „Moje dcera Tara a její děčko dneska ráno zmizely a její manžel vyhrožoval, že je zabije.“

„Říkáte, že zmizely. Naznačuje něco, že jim někdo ublížil?“

Kathleen se odmlčela, než odpověděla. „Tara už dřív s minkem utekla.“

„Od manžela?“

„Bůhvíkolikrát si mi postěžovala, že jí říká, jak ji nenávidí. Bije ji, ale tak, aby to nebylo vidět. Přeje si, aby se Lorie nikdy nenarodila. A ano, na policii už jsem volala.“

„Požádala Tara o vydání soudního zákazu styku pro Lucase?“

„To by neudělala. Je jí teprve dvacet. Je příliš mladá a hloupá a je na něm citově závislá. Bojí se ho, ale taky ho miluje, bůh jí pomáhěj. V sedmnácti mě prosila, abych souhlasila s jejich sňatkem, a bůh pomáhěj *mně*, udělala jsem to.“

V telefonu bylo slyšet sirény. Lindsay seděla v autě. Zvýšila hlas, aby byla slyšet i přes ten hluk, a zeptala se Kathleen: „A jak reagovala policie?“

„Dneska? Říkají, že s Lucasem mluvili, ale má alibi. Asi od své milenky. Měla byste ho vidět. Kluzký jako úhoř. Samozřejmě popírá, že jim kdy vyhrožoval. Pátrá po nich několik jednotek a prohledali okolí domu se psy. A s drony. Tvrdí, že se Tara vrátí domů sama. A Lindsay – jestli můžu –, vážně si myslím, že by mohlo být příliš pozdě.“

Slova „příliš pozdě“ přešla do srdcervoucího stenu. Kathleen se rozplakala, jako by si byla jistá, že jsou obě už mrtvé. Jako by to věděla. Člen ochranky sáhl po dveřích, ale Cindy zvedla ruku a potřásla hlavou.

Lindsay se nakonec zeptala: „Jak se jmenoval policista, který to s vámi sepsal?“

„Bernard. Strážník Bernard.“

„Dobře, Kathleen,“ řekla Lindsay. „Promluvím si se strážníkem Bernardem. Dejte Cindy svoje číslo a já se vám ozvu. Jestli je to dítě pohřešované od osmi dnešního rána, je to policejní záležitost. Zavolejte na sanfranciskou policii a chtějte Toma Murryho ze závažných trestných činů. Velí oddělení pohřešovaných osob. A nezapomeňte si nabít telefon.“

„S poručíkem Murrym jsem se už setkala,“ řekla Kathleen. „Nebere mě vážně.“

„Zavolám mu taky,“ slíbila Lindsay. „Uvidíme, jak se to vyšetřování –“ odmlčela se. „Promiňte, musím končit.“

Cindy se s Lindsay rozloučila a dívala se, jak Kathleen píše své telefonní číslo. Pak ta nešťastná žena potřásla hlavou a zamumlala: „Měla byste mi pomoci, Cindy. Lorrie je mrtvá. Říká mi to moje srdce.“

„Je už skoro tma,“ řekla Cindy. „Jděte domů a znova zavolejte na policii. Mluvila jste s Tařinými přáteli? Co její sousedé? Jestli se cokoliv dozvíte, dejte mi vědět. Počkejte. Ukažte mi tu fotografii.“

Kathleen podala snímek Tary a Lorrie Cindy, která si ho vyfotografovala mobilem. Pověděla Kathleen, že by ho mohla zveřejnit s dotazem, zda tu dvojici někdo nezahlédl, aniž by se zmínila o Lucasi Burkeovi.

Když ji Cindy doprovázela k výtahu, narovнала si Kathleen pletenou čepici a zamumlala *díky*. Cindy se vrátila do kanceláře a přemýšlela, proč za ní Kathleen Wyattová přišla. Měla o svém zeťovi pravdu? Nebo byla Kathleen Wyattová jen paranoidní?

KAPITOLA 4

Bylo úterý a já seděla za svým stolem od sedmé hodiny ranní.

Teď bylo osm třicet. Chtěla jsem získat nějaké odpovědi od Kathleen Wyattové před poradou celého oddělení, kterou Jackson Brady svolal na devátou hodinu. Jako matka dcery jsem cítila, že je to naléhavé.

Můj parťák inspektor Richard Conklin a já jsme měli stoly naproti sobě v přední části služební místnosti oddělení vražd. Rich právě přišel, ale když mě slyšel mluvit po telefonu s poručíkem Murrym, zamířil do kuchyňky pro kávu.

Rich a já jsme prokazovali službu Cindy, jeho životní partnerce a mojí kamarádce. Když se vrátil ke svému stolu, poděkovala jsem Murrymu, zavěsila a Conklin posunul na můj stůl hrnek s čerstvým kafem. Bylo černé se třemi cukry, jak jsem ho měla ráda.

„Tak co říkal Murry, Boxerová?“

„Povídal, že Lucas Burke je darebák, ale nemyslí si o něm, že je vrah.“

„Jak velký darebák?“

Foukla jsem do kávy a nahlédla do svých poznámek.

„Vloni Lucas vyhrožoval jedné řidičce, která mu pomačkala blatník, nadával jí, popadl ji za ramena a třásl jí. Policie ho předvedla kvůli fyzickému napadení, ale ta řidička nevznesla obvinění. O pár měsíců později vzal Lucas motorovou pilu na strom svého souseda, protože, jak tvrdil, rostl na jeho pozemku. Nerostl. Dostal pokutu osm set dolarů. Konec. Potom ho Kathleen obvinila z domácího násilí vůči její dceři, ale Tara to popřela a prohlásila, že její matka je blázen. Kathleen je hodně emotivní, Richie, což jí ubírá na důvěryhodnosti. Ale je fakt, že týrané ženy domácí násilí často popírají. Tak či tak, tohle říká trestní rejstřík Lucase Burkea. Přinejmenším má násilné sklony.“

Zavolala jsem Cindy a vypila kávu, zatímco Rich odešel ke stolu seržanta Cappyho O'Neila, posadil se na jeho okraj a vyměňoval si s ním a seržantem Paulem Chim názory na blížící se poradu. Slyšela jsem, jak se všichni shodují, že Brady hodlá oznámit své plány do budoucna. Ale co se rozhodl udělat?

Příčinou toho problému byl skandál, který před nedávnem těžce zasáhl naši Jižní stanici. Poručík Ted Swanson z oddělení loupeží najal dva týmy úplatných poldů, s nimiž přepadal drogové dealery a obchody proplácející šeky. V několika přestřelkách zemřelo osmnáct lidí, a dokonce i Swanson koupil tolik olova, že by ho zabilo dvakrát nebo třikrát. On však svá zranění přežil a teď seděl na zbytek svého bezcenného života ve věznici s maximální ostrahou v kalifornském Chinu.

Warren Jacobi, náš přítel, můj bývalý parták a v té době policejní velitel, nesl následky. Musel odejít do penze a na-

hradil ho náš milý poručík Jackson Brady, který teď vedl současně oddělení vražd a Jižní stanici. Když ho nadřízení požádali, aby si z těch funkcí jednu vybral, odkládal rozhodnutí možná až příliš dlouho. V poslední době se proslýchalo, že starosta jedná se Stefanem Rowanem, proslulým velitelem oddělení pro boj s organizovaným zločinem v New Yorku.

Moc ráda jsem pro Bradyho pracovala. Byl chytrý. Nikdy po nikom nechtěl nic, co by on sám neudělal. Byl statečný. A loajální ke svým podřízeným.

Nejvíce mi naháněla strach možnost, že by se ty fámy mýlily. Že se Brady rozhodl stát se policejním velitelem a že ten drsňák z New Yorku nahradí *jeho* na postu velitele oddělení vražd.

To povýšení by bylo možná dobré pro Bradyho, ale mně by zlomilo srdce.

KAPITOLA 5

Podívala jsem se za Conklina a uviděla Bradyho vycházet z jeho kanceláře v zadním rohu služební místnosti. Oblékl si sako a zamířil středovou uličkou do přední části oddělení. Když šel kolem, vstal Conklin z Cappyho stolu a vrátil se na svoji židli.

Brady se obrátil k nám. Blondřaté vlasy měl stažené do culíku, džínovou košili zastrčenou do kalhot, tmavé sako rozepnuté. Jeho výraz byl nečitelný.

Brady stál v čele služební místnosti před asi desítkou policistů z oddělení vražd na denní směně, další desítkou z noční směny a dalšími, kteří stále přicházeli. Poldové z ostatních oddělení se opírali o stěny, seděli na prázdných

židlích nebo na rozích stolů a všichni tiše čekali, až Brady odpálí tu bombu.

Když už byla atmosféra tak napjatá, až začínala drnčet jako struna, Brady řekl: „Vím, že to čekání bylo pro vás všechny náročné. S vaší pomocí jsem se snažil, aby tady všechno fungovalo, jak má. Moje žena říká, že vypadám, jako by mě někdo vlácel za autem. Popravdě se tak i trochu cítím, ale nemohl jsem se rozhodnout. Jo, všichni víte, že jsem běhal nahoru a dolů po schodech a na odpočívadle převlíkal kabát. Bylo mi řečeno, abych si vybral mezi třetím nebo čtvrtým patrem, ale kdybych si mohl udržet obě funkce, udělal bych to. V zájmu obecného blaha a také proto, abych se dožil pětáctýřicátých narozenin, jsem se rozhodl zakotvit v oddělení vražd.“

Vydechla jsem úlevou a místností se rozlehl spontánní potlesk a halekání.

„Jsem moc ráda, Brady,“ řekla jsem tak hlasitě, aby mě slyšel. „Byla to oběť.“

„Ne,“ řekl. „Bylo to sobectví. Prostě jsem se nemohl přesunout do Jacobiho parádní kanceláře a hrabat se tam v papírech. Jsem polda z ulice a mám rád akci.“

Po celé místnosti zazněl smích a bylo to, jako když mezi mraky vykukne sluníčko. Potom jsem si uvědomila, že jsme ještě neslyšeli zbytek příběhu.

Kdo bude nový policejní velitel?

Brady tu otázku očekával. „Takže zbývá ta druhá židle. Na tu usedne bývalý policista z oddělení vražd v L. A. a Vegas, který posledních třicet let vede naši forenzní laboratoř, schopný a zábavný chlapík. A skromný, přestože ho známe jako prvotřídního policejního technika.“

Chvilku trvalo, než jsem si spojila všechny dílky, a pak mi to došlo. O Charliem Clapperovi jsem nikdy neuvažovala jako o policejním veliteli, ale sakra, byla to skvělá volba.

Brady pokračoval: „Správně bych teď měl odhrnout oponu a uvést našeho bývalého poldu a vysoce váženého kriminalistu slovy: ‚Potlesk pro Charlieho Clappera, nového velitele sanfranciské policie.‘ Ale opona tady není a Clapper taky ne. Bude nejspíš přes ulici u MacBaina – v soukromém salonku v prvním patře, který je rezervovaný pro nás všechny od poledne do dvou. Žádný vstupní poplatek, pivo na účet podniku. Jestli máte nějaké otázky, dozvíte se odpovědi v pravý čas.“

Conklin vstal a řekl: „Brady? Jestli jsi Clappera na post velitele doporučil ty, chci jenom říct, dobrá volba. A jsem rád, že zůstáváš s námi.“

KAPITOLA 6

Conklin a já jsme v určený čas přešli ulici, stále v šoku z té zásadní zprávy, která nás tak potěšila.

Clappera jsme měli oba rádi. Hodně. Byl naprostý profík, skromný a pracovitý. Pamatovala jsem si spoustu případů, na kterých spolupracoval jako forenzní specialista: když se z hamburgerů staly bomby, když jsme na zahradě za domem vykopali dvanáct uříznutých hlav, když prozkoumával vědecké muzeum, kde výbuch bomby málem zabil mého manžela Joea. Prováděl nás místy činu a poukazoval na věci, o nichž si myslel, že bychom je měli vědět.

Shrnuto a potvrzeno: Charlie Clapper nás nikdy nezlamal.

Richie mi přidržel dveře baru u MacBaina, našeho oblíbeného podniku navštěvovaného zaměstnanci Budovy spravedlnosti od soudních stenografů po motohlídky. V době oběda halekal starý jukebox zplna hrdla a restaurace byla nacpaná k prasknutí, ale my jsme si stůl hledat nemuseli.

Zamířili jsme přímo ke schodišti do prvního patra, kde bylo jasně vidět, že oslava už začala. Byl tam bufet s ohřívacími mísami a tácy, v místnosti byly vyrovnané stoly a dostavila se spousta policistů, nejen z oddělení vražd, ale ze všech sekcí Budovy spravedlnosti.

Dohromady tam mohla být asi stovka lidí včetně Bradyho a každý měl v ruce sklenici. Když jsme procházeli kolem Clappera, zamávala jsem mu a on mi to oplatil. Jakmile už s talířem před sebou seděli všichni, od poručíka Toma Murryho ze závažných trestných činů přes poručíka Lenu Hurvitzovou z útvaru pro zvláštní oběti až po okresního prokurátora Lena Parisiho, zatukal Brady lžičkou na sklenici.

Upoutal naši pozornost. Řekl: „Charlese Clappera, bývalého ředitele našeho forenzního oddělení, není třeba představovat. Mnoho z nás napjatě čekalo na jeho závěry, když zkoumal místo činu, vyslýchalo ho na svědecké lavici, spoléhalo na jeho moudrost, když byl spáchán zločin tak nesnesitelně strašný, že jsme nevěděli, jestli máme zvracet, nebo si vyplakat oči. Zítra ráno Charlie usedne na židli policejního ředitele v té fešácké kanceláři ve čtvrtém patře. Já vám zůstanu na krku jako šéf oddělení vražd. Charlie, teď je řada na tobě.“

Zazněl potlesk a výkřiky „Výborně, Charlie!“ a okamžik nato už Clapper držel v ruce skleničku. Jako pokaždé byl dokonale oblečený, vlasy měl ostříhané a učesané a boty se mu leskly jako zrcadla. Postavil se s jednou rukou v kapse a řekl: „Díky vám všem za velice laskavé uvítání na místě, o které nikdo nestojí a nevzal by ho ani pod pohružkou smrti.“

Když utichl smích, Charlie pokračoval.

„Jak řekl poručík Brady, některé z vás znám déle než patnáct let a jsem rád, že jsem mohl tak dlouho poznávat, jak to chodí u sanfranciské policie, a pomáhat strkat darebáky za mříže.“

Teď mám jinou práci a mým hlavním úkolem, kterým mě pověřil starosta, je reorganizace Jižní stanice. Většina z vás tu prožila období, kdy bylo zásadně pošpiněno naše dobré jméno. Naše oddělení loupeží a protidrogové značně prořídla. Čeká mě velké nabírání posil.

Jsem perfekcionista. Dělán všechno podle předpisů. Díky tomu jsem vyvedl forenzní z krize a je to i důvod, proč jsem byl vybrán do této funkce. Po vás chci, abyste se do puntíku řídili pravidly a nepřekračovali hranice. Vedte pečlivé záznamy, nechávejte zapnuté mobily a vysílačky a mějte oči a uši otevřené. Buďte ve spojení s dispečinkem nebo velícím důstojníkem. Mám vás všechny rád, ale odtěď jde všechna láska stranou.

Musím se soustředit na prosazování zákona.“

KAPITOLA 7

Když oslava končila, spojila jsem se s poručíkem Tomem Murrym, šéfem oddělení pohřešovaných osob.

Tom chraptěl a zněl unaveně, když mi říkal, že rozšiřuje pátrání poté, co přesáhlo čtyřiaadvacetihodinovou hranici.

„Tara Burkeová a její děcko se stále pohřešují. Sledujeme i ty nejméně pravděpodobné stopy. Psi vyčenichali mrtvou kočku, ale to bylo všechno. Prověřujeme poznávací značky aut, která projela kolem domu Burkeových, a Lucas spolupracuje, poradil nám další místa, kam bychom se měli podívat. Budeme na tom dělat celou noc.“

Soucítila jsem s ním. Zeptala jsem se ho, jestli nepotřebuje pomoc.

„Neodmítnu.“

Zavolala jsem Joeovi, abych mu připomněla, že jdu na večeri s kamarádkami, a pak jsem proklepla Lucase Burkea. Moje pátrání bylo omezené na internet a policejní složky, ale získala jsem nové informace o jeho minulosti z jedné jeho motivační řeči, kterou jsem našla na síti.

Dozvěděla jsem se, že když byl Lucas na základní škole, zemřela mu matka a sestra, ale jeho otec stále žije a znovu se neoženil. Lucas učil na Sunset Park, soukromé dívčí škole v okrese Sunset. Před třemi roky se rozvedl se svou ženou po desetiletém manželství a vzal si Taru Wyattovou. Lorrie byla Burkeovo jediné dítě.

Zvýraznila jsem jména a místa, uložila dokument se závěry prošetřování do počítače a šla jsem najít Bradyho.

Ve své kanceláři nebyl. Automaticky mě napadlo zamířit do čtvrtého patra. Požádala jsem asistentku našeho oddělení Brendu Fregosiovou, aby dala vědět Richovi, že se za pár minut vrátím.

Clappera jsem našla v jeho nové kanceláři, kde jsem byla už tolikrát, že jsem si tykala s chumáči prachu pod pohovkou.

„Máš chvilku, šéfe?“ zeptala jsem se.

Clapper na mě mávl, abych šla dál.

Jeho stůl pokrývaly stohy papírů. U stěny pod oknem byly narovnané papírové archivační boxy s fixem napsanými daty na štítcích na zalepených víkách.

Zřejmě to byly Clapperovy papíry čekající na uložení v archivu.

Charlie vypadal utrápeně, což byla změna oproti jeho obvyklému dobráckému výrazu. Ale chápala jsem to. Clapper byl systematický a výkonný, jeho osobnostní typ byl pro práci ve forenzním dokonalý.

Brady nikdy nevěděl, kam dřív skočit, a byl od přírody nepořádný.

Věděla jsem, že Clapper bude mít svůj stůl i šanony za pár dní dokonale srovnané.

Přitáhla jsem si židli pro návštěvy a posadila se.

Ve dvou větách jsem ho informovala o mém novém případě a v jedné jsem ho politovala. Pak jsem řekla: „Veliteli, včera přišla do kanceláře Cindy Thomasové nějaká žena, která tvrdila, že pohřešuje svou dceru a šestnáctiměsíční vnučku. Věřím, že její zeť je násilník a možná je zabil.“

„A Thomasová zavolala tobě?“

„Jo. Promluvila jsem si s ohlašovatelkou a s policistou vedoucím vyšetřování, poručíkem Tomem Murrym. Ještě nic nezjistil. Nasadili na to psy a drony. Vypyтали se po okolí a ve škole, kde pracuje manžel pohřešované. Už uplynulo čtyřiaadvacet hodin.“

Clapper se opřel na židli a řekl: „Beru na vědomí, Boxerová. A vím, že poručík Murry bude pečlivý. O co mě žádáš?“

„Chci toho manžela předvolat k výslechu. Třeba ho přistihnu při lži nebo se mi ho podaří zlomit –“

Clapper mě přerušil.

„Oprav mě, jestli se pletu, ale tohle není tvůj případ.“

„No jo.“

„Murry toho manžela vyslechl?“

„Ano, ale nic z něho nedostal.“

„Boxerová, tohle je Murryho případ. Dělá na tom. Co jsem to dneska říkal?“

„Napovídal jsi toho spoustu.“

„Řekl jsem, abyste nepřekračovali hranice. Jestli máš prázdný stůl, nezůstane prázdný dlouho. A nevolej mi, Boxerová. Požádej Bradyho, aby mi zavolal. Tomu se říká řetězec velení.“

Byla jsem uražená a dotčená. Když jsem vstala ze židle a zamířila ke dveřím, cítila jsem, jak mě pálí tváře. Clapper nezvedl hlavu, nepoděkoval, neřekl sbohem ani na shledanou.

Když jsem se vrátila na oddělení, měla pro mě Brenda vzkaz. Řekla tiše: „Ta žena u tvého stolu tě hledá. Jmenuje se –“

Aniž jsem se na ni podívala, řekla jsem: „Kathleen Wyattová.“

„Přesně,“ řekla Brenda. Ukazováčkem si nakreslila na spánek malé kolečko, univerzální znamení pro cvoka.

Zatála jsem pěsti a zamířila ke svému stolu.

KAPITOLA 8

Na první pohled bylo zřejmé, že se Kathleen Wyattová od předchozího dne nepřevlékla.

Odhadla jsem, že celou dobu jezdila po městě a hledala svou dceru a vnučku. Zdála se být trochu mimo, ale přičítala jsem to stresu a vyčerpání.

Odvedla jsem ji do kuchyňky, nabídla jí kávu a zbylou koblihu a pak jsem na ni počkala před dámskými toaletami.

Zcela v duchu Clapperových pravidel jsem jí pověděla, že poručík Murry na případu pracuje s maximálním nasazením. Ze záznamu Burkeova výslechu jsem ocitovala, že Lucas v pondělí dopoledne deset minut po jedenácté zavolal manželce ze svého mobilu a ona to zvedla. Jejich rozhovor trval těsně pod tři minuty. Pak jsem přešla k uklidňování: že Tara nejspíš nechce být nalezena a že se ozve sama. A potom jsem uslyšela samu sebe říkat, že zajedu na střední školu Sunset Park a osobně si promluvím s Lucasem, abych se ujistila, že nikomu neublížil.

Věnovala mi nedůvěřivý pohled.

„Kathleen, buďte mi věřte, nebo mě z toho vynechte.“

„Dobře. Věřím vám.“

„Fajn. Jedte domů a zkuste se vyspat.“

Doprovodila jsem Kathleen dolů na ulici a dívala se, jak odjíždí ve svém starém fiat. Pak jsem šla na celodenní parkoviště na protější straně Bryant Street a nasedla do svého auta. Původně jsem si myslela, že mě čeká zásadní rozhodnutí, ale už jsem ho udělala. Něco mě k tomu případu přitahovalo. Nedokázala bych to vysvětlit, ale měla jsem pocit, že jsem s ním nějak spojená a že bych možná dokázala přivést Taru s Lorrie v pořádku zpátky domů.

Bylo půl třetí. Vyučování ještě neskončilo.

Zavolala jsem na dispečink, abych ohlásila, že si беру půl dne volna, a napsala jsem Richovi textovku, že čím dříve bude vědět, tím líp a že mu později zavolám. Pak jsem vytočila Cindy.

„Tohle je tak mimo záznam, až je to v jiné časové zóně,“ řekla jsem jí.

„Máš něco nového?“

„Zkusím výstřel naslepo. Promluví si s tím manželem. Neříkej to Richiemu. Neposlechla jsem nového velitele.“

„Jsi skvělá, Linds.“

Střední škola Sunset Park se nacházela na rohu Třicáté sedmé avenue a Rivera Street a Lucas tam učil angličtinu dívky v jedenácté a dvanácté třídě. Zнала jsem tu školu, o které se říkalo, že nabízí podobný styl výuky, jaký je běžný při bakalářském studiu.

Zaparkovala jsem v Sunset Boulevardu, připnula si odznak na vnitřní kapsu saka a zastrčila si pistoli dozadu za pás kalhot.

Znovu jsem si vyhledala rozvrh Lucase Burkea – a ano, od tří do čtyř měl konzultační hodiny v Akademické budově.

Nemohla jsem si to načasovat lépe, ani kdybych se snažila.

Strčila jsem si mobil do náprsní kapsy a vystoupila z auta.

Připrav se, Lucasi Burkeu. Už jdu.

KAPITOLA 9

Neuposlechla jsem přímý rozkaz, ale připadalo mi to oprávněné.

Ve třech ze čtyř případů vražd v rodině bývá vrahem manžel. Pracovala jsem už na desítkách případů ubitých manželek a udušených dětí, pohřbených v mělkých hrobech nebo prohnaných drtičem větví, případně všech členů rodiny postřílených a uložených do postelí. Vraždící manželé vystavovali na odív svůj žal, prosili skutečné vrahy, aby se sami udali, nebo odcházeli ze země. Často se za necelý rok znovu oženili.

Po necelém dni a půl jsem se nevzdávala naděje, že Tara a Lorrie Burkeovy stále žijí. Pořád se jednalo o pátrání po pohřešovaných osobách, přestože se šance, že se ty dvě najdou živé, blížily nule. Potřebovala jsem si udělat obrázek o Lucasi Burkeovi, muži, který stál ve středu toho všeho.

Nechala jsem auto na parkovišti střední školy Sunset Park. Trávníky v čtyřhektarovém kampusu připomínaly zastřižený zelený samet. Hlavní budova byla impozantní, postavená z bílého kamene na začátku dvacátého století. Za ní se nacházela sportoviště a menší budovy.

Právě jsem ukázala odznak na recepci, když zazvonil zvoněk a ze tříd se vyrojily studentky, které spolu klábosily za chůze širokou chodbou do další třídy.

Zastavila jsem skupinku slečen a zeptala se jich, kde najdu kabinet pana Lucase Burkea.

„Právě jste ho minula,“ řekla jedna z nich.

Vrátila jsem se a našla cedulku s nápisem „Lucas Burke“ nalevo ode dveří do kanceláře. Zaklepala jsem a uslyšela: „Dáááá!“

Burke vzhlédl, když jsem vstoupila do místnosti.

Byl to pohledný muž něco přes čtyřicet, sedící za stolem pokrytým stohy papírů. Kaštanové vlasy měl husté a vlnité, na nose mu seděly brýle s obroučkami ze želvoviny a na prsteníku levé ruky se mu leskl snubní prsten. Na sobě měl sako oblečené na modré košili s proužkovanou kravatou.

Ukázala jsem mu odznak připnutý na vnitřní kapse saka a představila jsem se. Potřásli jsme si rukama a on mi nabídl židli. Posadila jsem se a spustila.

„Asi víte, že vás Kathleen Wyattová nahlásila na policii,“ řekla jsem neutrálním tónem. Nechtěla jsem ho rozčítit ani varovat. Přála jsem si působit dojmem přátelského poldy, který prověřuje stížnost.

Burke si sundal brýle, přešel si rukou po obličejí a zároveň si povzdechl. „Seržantko, setkala jste se s Kathleen?“

„Ano. Je rozrušená. Velmi.“

„Už jsem vypovídal na oddělení pohřešovaných osob,“ řekl Burke. Zvedl ze stolu navštívenku a přečetl jméno. „Poručík Tom Murry. Měla byste si promluvit s ním, ale když už jste tady, zopakuju vám, co jsem pověděl jemu. Kathleen Wyattová je – jak to jen říct? Výstřední. Paranoidní. Vyšinutá. V jednom kuse mi volá bez ohledu na denní dobu a já se bojím vypnout telefon pro případ, že by se se mnou pokusila spojit Tara.“

„Stále se neozvala?“

„Ne, nemluvili jsme spolu od pondělního rána, kdy jsem jí volal, ale nepropadám panice. Tara je emocionálně labilní jako její matka. Pohádali jsme se. Ani si nepamatuju ohledně čeho.“

„Vážně?“

„Dobře. Když to musíte vědět, přečerpala kreditku kvůli lehkomyšlným nákupům. Když se narodila Lorrie, koupil jsem jí volvo, ale to nestačilo. Aby se uklidnila, potřebovala spodní prádlo, šminky a nějakou elektroniku. Objednala židli. Z Anglie! Ani jsem ji nikdy neviděl. Čtyři tisíce

dolarů plus doprava. Dřu se tady jako kůň a ona se ukájí nakupováním na internetu, tak jsem jí vzal kreditku a prohnal ji skartovačkou.“

Burke opravdu vypadal rozčileně. A hodně. Chápala jsem jeho důvody, ale na druhou stranu mi právě poskytl motiv. Mohl být jak nevinný, tak vrah. Moje instinkty byly na vážkách.

Řekl: „Seržantko, můžu vám povědět všechno, co teď vím. Naposledy jsem Taru viděl včera ráno asi v půl osmé, když jsme se pohádali. Jen jsme křičeli a nadávali si. Odešel jsem a stihl svou první hodinu v osm. Asi o hodinu později mi Kathleen začala každých deset minut volat na mobil.“

Seděla jsem naproti němu a pátrala po jakýchkoliv náznacích, že nemluví pravdu. Nepotil se ani neuhýbal očima. Na stole měl zarámovanou fotografii. Otočila jsem si ji k sobě. Tara s Lorrie na oslavě holčiččiných prvních narozenin, zhruba před čtyřmi měsíci. Na vnitřní straně Tařina zápěstí bylo vidět vytetované srdíčko s písmeny „LuLu“.

„Poslužte si,“ řekl. „Potřebujete vědět ještě něco o mém soukromém životě?“

„Vy mě nezajímáte, pane Burkeu. Po vaší dceři bylo vyhlášeno celostátní pátrání, výstraha Amber. Pomozte nám, ano? Musíte mít nějaké tipy, kde by Tara a Lorrie mohly být.“

Burke mávl nad mou nepřímou otázkou rukou a řekl: „Víte, Tara nikdy ani nezamykala dveře našeho domu. A tohle neudělala poprvé. Tentokrát vyprázdnila náš trezor, ovšem s těmi několika dvackami se daleko nedostane. Zmizela taška s plenami. Ale něco mě napadlo. Proč neobviníte ji? Pro začátek třeba z únosu?“

„Dobrý nápad. Pojeďte se mnou na stanici,“ vyzvala jsem ho. „Sepíšeme vaši výpověď a můžete vznést obvinění. A budeme si moct pořádně promluvit. Pane Burkeu, pojďme dostat Taru a Lorrie domů.“

Zamračil se, pak se zasmál a řekl: „Tara na mě má prostě vztek. Je milující matka. Lorrie nic nehrozí.“

Ve dveřích se objevila mladá žena. Měla dlouhý blondatý cop a modře nalakované nehty, které ladily s její školní uniformou.

„Pane Burkeu, kdy se mám vrátit?“

„Dejte mi deset minut, Misty.“

Přikývla a odešla.

„Ještě něco,“ pokračoval Burke. „Seržantko, je tu něco, co byste měla vědět. Tařin doktor jí předepsal antidepresiva. Jsou stále doma v lékárnice a lahvička je plná.“

„Odešla bez svých léků?“

„Ano. A to je podle mého názoru důvod, proč vypravuje svým kamarádkám nesmysly, utrácí jako blázen a utíká z domova. Chcete vědět, co mi dělá starosti?“

Byl pořádně rozjetý a já ho nehodlala brzdit. Vlastně se mi zdálo, že mluví pravdu, ale přála jsem si mít každé jeho slovo nahrané.

„Povídejte,“ pobídla jsem ho.

„Dělá mi starosti, že Tara je vyšinutá, Kathleen je vyšinutá, a jestli je to dědičné, bude taková i Lorrie. Jasně? Dejte mi svou navštívenku a já vám zavolám, až se mi manželka ozve.“

KAPITOLA 10

O pět minut později jsem seděla znovu ve svém autě a stále jsem si o tu pohřešovanou manželku s dítětem dělala velké starosti.

Kathleen Wyattová si mě získala na svou stranu a věřila jsem, že Tara a Lorrie jsou v ohrožení. Navzdory Clapperovu přímému rozkazu jsem to nemohla nechat být, dokud nebudou v bezpečí.

Lucas Burke nevzbudil moje podezření. Neměla jsem pocit, že Taru a Lorrie zabil, ale ani se nezdál být nijak zvlášť

znepokojený. Kde mohly být? Opravdu Tara utekla z domova, jak tvrdil její manžel? Nebo se jim něco stalo, jak se obávala Kathleen?

Přemýšlela jsem o Taře a Lorrie Burkeových. Přísahám, že jsem slyšela, jak na mě volají. Pokud by se do rána nevrátily domů, chtěla jsem ten zatracený případ převzít od oddělení zmizelých osob a pracovat na něm sama. Získat povolení k prohlídce. Vyslechnout Burkeovy spolupracovníky, studenty, sousedy a přátele.

Moje duševní napětí se změnilo ve fyzické. Dostávala jsem křeče do krku a ramenou. Bylo to, jako by mě svírala Clapperova omezení.

Do openspaceové kanceláře jsem dorazila těsně po páté a na stole jsem našla vzkaz od Conklina zatížený sešívačkou.

Připojil jsem se k pátracímu týmu. Zavolám ti. R.

Spolkla jsem nasucho jeden tylenol a zavolala Richiemu. Zvedl to.

„Kde jsi?“ zeptal se.

„Za svým stolem. Jak to jde?“

„Mám pocit, jako když ve svém domě něco uložíš a pak to nemůžeš najít. Ale víš, že to tam je. Musí to tam být.“

Mluvili jsme ještě chvíli. Pověděla jsem mu o svém rozhovoru s Burkem, čímž jsem se trochu rozeběhla před nepříjemným setkáním s Clapperem, a slíbila jsem Richiemu, že se mu ozvu. Vyšla jsem po schodech do čtvrtého patra a zamířila do rohové kanceláře s výhledem do Bryant Street.

Zaklepala jsem a pak jsem vzala za kliku. Hloupost. Co kdyby mi Clapper rozrazil dveře do obličeje a řekl: „Co chceš, Boxerová?“ Ale jeho dveře byly zamčené.

Okolo šesté odpoledne jsem dojela na kraj Finanční čtvrti, zaparkovala v Jackson Street a pěšky zamířila k restauraci u Susie. Už jsem se těšila na své tři nejlepší kamarádky. Cindy kdysi pojmenovala naši čtyřčlennou partu „Ženský vyšetřovací klub“ a ten název se ujal.

Prohlásily jsme restauraci u Susie za svou klubovnu. Cindy, Claire, Yuki a já jsme ten podnik milovaly kvůli bezstarostným hostům u baru, karibské muzice a občasným soutěžím v limbu, chutným specialitám z Karibiku a faktu, že nás tam všichni znali jménem.

Snažíme se tam scházet jednou za čtrnáct dní, nejen abychom si popovídaly a zasmály se, ale také abychom daly hlavy dohromady a zamyslely se nad případy, které se odmítají nechat rozlousknout.

Toho večera jsme se sešly proto, že uplynuly tři týdny od chvíle, kdy jsme naposledy viděly Claire.

Prázdnou ulicí foukal studený vítr. Zapnula jsem si sako, ale pořád mi byla zima.

Pak jsem uviděla světlo vycházející z oken restaurace. Pokud mě něco mohlo zahřát, byla to atmosféra u Susie a společnost mých kamarádek.

Snad některá z nich dostane dobrý nápad.

KAPITOLA 11

Když jsem se přiblížila ke vchodu do restaurace, vyšla ven skupinka lidí. Jeden gentleman mi podržel dveře a mě při vstupu jako pokaždé zaplavil hlasitý smích a vůně kari.

Chvilku jsem postála ve dveřích a plánovala si cestu a pak jsem se protáhla mezi štamgasty postávajícími u baru a shlukem zákazníků čekajících na stoly. Vyměnila jsem si pozdravy se Susie a prošla chodbou do salonku. Ta úzká chodba vedla kolem kuchyně a ústila do tišší, menší a útulnější zadní místnosti. Vzadu nehrála hudba a nebyl tam bar, jen jamajské pouliční umění na stěnách a tucet stolů a boxů včetně toho, který jsme považovaly za svůj.